Liviu Ioan Stoiciu

EFECTE 2.0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României STOICIU, LIVIU IOAN

Efecte 2.0 / Liviu Ioan Stoiciu

București: Tracus Arte, 2017

ISBN: 978-606-664-855-4

Editura Tracus Arte

Str. Pictor Sava Henția Nr. 2

Sector 1, București

E-mail: *office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro*

Site: *www.edituratracusarte.ro*

Tel./fax: 021.223.41.11

Editor: *Ioan Cristescu*

Liviu Ioan Stoiciu

EFECTE 2.0

Trucw f\rtc
București
207 7

Fenomenul Web 2.0:
Posibilitatea de a organiza și clasifica informația pentru a deveni cât mai accesibilă. Versiunea 2.0 a aplicației Poezie...

RAR
SUS

Nici un sunet fundamental

Nu se întrevede nimic deosebit, deși stai de ani
grei în așteptare: privești în gol. Nu
auzi nici un sunet fundamental. Nu auzi decât niște
sunete
ciudate dinlăuntru. Te resimți, îngropat în
stratul gravitațional. Nici
un semnal dar de nicăieri. Îți bați joc și de chinurile
tale.
Ce cauți, de fapt, și nu găsești? Nu mai
căuta ceea ce nu se vede! Dumnezeu e în tine, nu în
zare... Tot

ce știi e că, în continuare, pierzi. Pierzi și atunci
când câștigi: degeaba faci
o statistică în acest sens, nu interesează pe nimeni.
Nu mai vrei nimic altceva decât să te predai.
Dar cui? Tu consideri că ti-ai făcut datoria fată de
tine si
că ajunge. De ce nu ești crezut? Oricum ai întoarce-
o, vina e la tine.
Ia gândește-te bine: unde ai mai greșit? Trebuie
să îndrepți greșeala —
nu te grăbi, ia-o încet. Și nu te mai înflăcăra atât! îți

pare rău. N-ai reușit decât
să te îndepărtezi și mai mult în izolare, până acum,
nu ai evoluat, cu cât trece timpul,
cu atât te blochezi, te inhibi. Te întrebi: ce mai are
unul

ca mine de pus la cale? De ce nu te renegi? Așa, rămas fără tine, amenințat

din abis cu desființarea, poate că ar trebui să strici tot ce ai construit și să o iei de la capăt. Dacă nu te va păcăli iar memoria.
Mai lasă amărăciunile... Totuși, de ce nu-ti vii în fire? Nu te mai prosti. Trece la câștiguri și ce ți-ai dorit într-o viată —
ce? E o nebunie! E o companie de dorințe! „Companie, cu cântec înainte, marș”! Iți tremură pielea nasului, n-ai mai pomenit, ești superstițios, nu mai ai nici o dorință? Cum de te-a lăsat
cugetul? Se amestecă tulpina nopții cu tulpina zilei: a
venit vremea îmbălsămării? Mirosul de formol

îmi întoarce stomacul, nu vă supărați, eu plec. Pleci? Bine, fa rost de ceva bișțari, lasă-i acolo pentru o țuică, două și întinde-o! Afară! Ești

un laș: până să înceapă, aici, procesele de separare a elementelor chimice ce au predominat, față de procesele de amestec. Hai, du-te și împarte coliva.
Cât de drag îmi ești, așa, pătruns de singurătate —

pătruns până în străfundul vremii.

Te înalți
periculos de la pământ, ești extras, mai exact, te uiți
atent de sus și strigi:
acestea sunt ruinele mele, câtă frumusețe...

Impuls imoral

Indiciu al unei oboseli în tot, la capăt de drum și al
unui început de decadență, cu ceva zahăr... Nu se
risipesc nicicum îngrijorările, stau claie peste
grămadă în aer, ridicate până în plafonul nourilor:
mă înnegurează, le respir pe rând, mă feresc de
picăturilor lor acide — tu le vezi? Le guști? Te ard?
Uită-le regrupate după copacul acela mov... Surâde

cu amărăciune, își pune capul pe umărul lui. In
parcul Cișmigiu, venită să moară — fără
să fi avertizat de asta pe cineva. Ține un cuțit în
dreptul inimii, trebuie doar să-l apese brusc,
deocamdată se simte bine. Mă rog, acceptabil. A
încercat și ieri figura asta, dar tot așa, n-a avut chef
să-i facă pe plac impulsului imoral
dinlăuntru. După îndelungi ascultări. „Am văzut că
și aceasta este zădărnicie, chin
și întristare a minții” — plus că n-am terminat de
citit cărțile din bibliotecă. Se scuză.

Ceea ce este

îmi dau seama că n-am văzut-o niciodată cum își împletește părul. O aștept să apară azi, de-a dreptul fatală — nu mi-a specificat la ce oră va sosi, nici dacă vine de departe cu trenul sau cu mașina, sau mai știu eu cu ce. Mi-am pregătit bocceaua, cu cearșaf, două fețe de pernă și două prosoape, ciocolate, două zile și două nopți ne vom face de cap la un hotel, ne vom lupta cu trecutul, după care mă voi lăsa dus.
Eu sunt oricum în inferioritate — vârsta, depresia, lipsa de motivare de a continua, totul pare a fi expirat.

M-am bărbierit proaspăt, m-am dat cu Axe — e parfum de jur împrejur, plutesc. Am făcut un duș lung. Nu mi-e foame, de dormit peste noapte am dormit pe sărite, dar ce mai contează. Mă voi îmbrăca frumos. în așteptarea telefonului ei de întâlnire, încerc să scriu un bilet de adio, dar nu-mi ies cuvintele, tai, sunt prea patetic. Să las moștenire tot ce am — cui? Să-și amintească zilnic de mine? Nu! Asta ar fi chiar o pedeapsă. Altceva nu-mi trece prin cap. Am pregătit și două perne de iarbă. Mă voi lăsa legat cu un lanț de clopoței de pat, cât voi mai sta cu ea împreună — să mi se impregneze

în fiecare celulă clinchetul lor... în sfârșit,
caligrafiez pe un carton, mare, ce
am citit într-un cimitir: „Ceea ce este
n-a putut fi altfel”.

Printre stele

Mii de musculițe: acolo nu! Ne mutăm cearceaful, în care ținem resturile — că asta suntem, numai resturi. Bate fetița peste poponeț. Că unde se uită? Să nu mai mănânci de jos! Mă uitam după aeroplan. Fetița întinde mâna și mai ia o bucată de rahat, împiedicată, dată prin nisip, printre stele.

Mi-a stat ceasul pe canicula asta. Și mă doare! E un mod precis de prăbușire... Se răsucesc: în ceruri — cu burta în jos. N-a fost rău la mare, dar de ce a durat atât? Mult, puțin?
Nimic nu mai e cum a fost. Și-au perfecționat toți caznele, să devină conștienți de ei înșiși...
Dar e plăcut, miroase a cafea pe aici, e discotecă, e ora când începe bum-bum și când la știri se anunță că se apropie de Litoral boala limbii albastre, te sărut, al tău.

Motiv de întristare

Am venit la tine cu un vas cu pomadă prețioasă. De ce-ți ții ascunsă locuința? >

îmi răsucești cuțitul în ghemul de nervi din abdomen, am pierdut și ultima ta reprezentație de circ: sufăr ca un câine, îndrăgostit, tu nu faci decât să te repeți. îți mai amintești de lumea în care trăiești, scoasă din cărți?
Privești I

lung la găurile din mal, din mers, e la mijloc un ritual sexual când intră
și ies păsările din ele? De fapt, tu te depărtezi, nu te apropii de mine, cum credeam, ai un anume fel de a fi, care mă îngroapă de viu, „fie și în malul acela”...
Un adevărat regres.
Te pierd încetul cu
încetul, știu, îmbătrânesc mai repede decât vreau —
ce caut în mașina ta de circ?
Lucrurile se precipită, sunt o pată de culoare în această schimbare de înfățișare, mâine n-o să te mai recunosc... Si? Nimic. Va fi >

și acesta un motiv de întristare.

Rar sus

Nervi, rar sus, îi vine să moară, s-a săturat, nici o ieșire, însingurare și iar însingurare: fals duh, fals spirit, nici un conținut, doar înstrăinare. Rar sus, fals...

I s-a făcut iar milă. Mila lui nu are margini acum. Că nu când, și nici pentru ce, nici cine și pe care, ci dacă se poate. Neîmpotrivit la rău, pus la punct, nici o profunzime, aceeași veche ordine. „Aș vrea", scrie și continuă — „Cosmos". Nu.

Nu sunt cu nimeni. ... N-ar trebui să te provoci? Slabe speranțe. Numai anomalii, abateri, excepții. „Morții nu sunt chiar morți, ci doar trecuți în alt plan"...

Are răfuielile lui. Arde de nerăbdare, nu-si vede măsura, „mizerie"? Ba tocmai, că o vede... Neliniștile lasă urme, se consideră inutil, exclus, lipsit de orice autoritate pe mai departe. N-ar trebui să-și lămurească problema? A intrat într-un cerc de cultură, nu și-a ascuns niciodată ideile, strâmbe, drepte, ridică din umeri: și la ce i-a folosit? La nimic. A mers înainte la întâmplare, toate au trecut degeaba. Chiar degeaba? Suferă și bombăne, a obosit într-atât? Sau e altceva la mijloc: o obișnuință prea lungă, un temperament stins...

Deschide fereastra, controlează să nu fie praf pe biroul

la care scrie. Vremea ta încă n-a sosit, aude: e înconjurat de o lumină puternică, orbitoare, își simte paralizată o mână, are impresia

cât se poate de clară a unei descărcări electrice, rămâne fără reflexe — afară se mișcau ramurile, în gură avea un gust metalic, amar. Gata, a plecat? N-ar trebui
să se întoarcă imediat? Unde era? Era
răcoare și mirosea a aer curat, cu un parfum plăcut, ușor înțepător. Pericole sunt peste tot, nu? Trebuie să învețe să fie prudent...

Lăsat la voia întâmplării, urmare a
gândurilor lui intense — care erau cele de dinainte? Că a fost prea îngreuiat,
îndeajuns să i se tulbure sufletul. N-are cine să-l mângâie...

Nervi, rar sus, îi vine să moară, s-a săturat.

Deșănțat

Stă în cap, se dă cu capul de pereți, se bate cu pumnii în cap — săracul, ce-o fi pățit? E deja deșănțat… Cum adică, nu te recunoști? Tu ești! Ești împotriva ta, ești în plin război… Vai de capul meu. Tot timpul îți plângi de milă, „ai ceva de împărțit cu tine însuți”.

II ațintește cu privirea, rece. Nu-ți dai seama? Nu mai vreau nimic de la nimeni, nu mă mai pot motiva să continui — ce să fac? Să mă uit la mine cum mă duc și mă tot duc și cum mi se stafidește creierul? Sunt singur, izolat, al nimănui, dacă mă prăbușesc pe stradă, nici câinii vagabonzi nu se uită la mine.

A răsturnat scaunul celui ce vindea porumbei. Vrei să mă iei și la bătaie acum?
Altădată să mă lași în pace. Bă, tâmpitule, lucrurile astea care ți se întâmplă trebuie să ți se întâmple, de ce te înspăimântă?

La sfârșitul istoriei

Rugina cuielor, scursă pe scândurile gardului, apoi un cățel cafeniu care trece prin fața geamului cârciumii, fără să te bage în seamă, masa murdară, la care bei, nu vezi fumul hornului de la crematoriu, cât muntele — în perioada de împerechere, deasupra capului cu un nour compact de zăpadă venit dinspre Ceahlău... Ii arată iar cabana din zare, acoperită cu șindrilă nouă, unde țurțurii, groși de trei degete, au fost rupți unul câte unul de la streșini și înfipți, ieri, ei, în inimă. Infipți de către omul cavernelor. Isi aduce aminte că el avea ceva împotrivă, dar nu mai știe exact ce. La sfârșitul istoriei...

Pici de somn. Șipcile gardului își acoperă găurile nodurilor, rușinoase — ele ar putea să întregească o biserică pentru tine, la care să vin să mă închin. Lasă-te în voia visului, sfâsie vălul mortii...

Autodenunț

Vagoane de marfa acoperite, bine zăvorâte, cu sigiliu — care transportă mâzgăleli pe lut, pe fier, pe piatră, pe carton, pe sub haina nebuniei, mâzgăleli, poezii, descoperite în peștera autodenunțului. Nu în peșteră, ci în nuca seacă, uscată, a autodenunțului. Eu sunt o nucă seacă... Pe tabla acestor vagoane, pe acoperiș, au crescut buruieni înalte, care plescăie de plăcere de câte ori iese, pe o portiță ascunsă, când staționează trenul, saltimbancul.
învățat să joace sub lovituri de bici, la conferințe de presă,

saltimbancul strigă, să fie auzit pe tot peronul gării, fără trăsături, că eu sunt mâzgălit tot! Dar nu-mi înțelege nimeni scrisul,

„anunțați poliția!”

Semne bune, nu rele

Nu-mi văd capul printre copaci, e un zid al lor înmuiat, de toate culorile, în care îmi recunosc dezamăgirile, supărările, lipsurile de o zi, șapte, obligațiile. Și tot soiul de putreziciuni. îmi pierd toate proprietățile, lăsat la fund. Nu mai stau cu mine. De ce să mă mai ridic deasupra lacului, să încerc să mă felicit că mai sunt și azi pe aici? Gândurile negre au infestat de sus până jos peisajul și eu nu știu ce să fac mai departe. îmi doresc să dispar instantaneu, să nu mai ies la suprafață, să rămân pentru totdeauna înlăuntru.
Auzi? înlăuntru! Hai, bate toba, sufletel al meu de toamnă — nimic nu va mai fi cum a fost, îmbrățișează-te singur și găsește-ți alt rost...

Se bagă singur în seamă, a devenit o povară pentru el: rațele sălbatice, pe lac, pe malul căruia stă, se giugiulesc, plutesc, se afundă în apa murdară, se spală, se joacă — el se pierde în lumina venită printr-o ușă întredeschisă, năpădit de amintiri care mai de care mai caraghioase. Ce este în neregulă, de fapt? Se simte „condus de aștri” și e nemulțumit. Semnele bune, nu rele, răsăreau de pretutindeni, ce naiba? îl contrariau.
îndoielile îi rodeau inima. E bănuit că e și un pic defect.

în lanul cu spori

Ăștia sunt sporii, cât casa: răsăriri din trecutul
îndepărtat, spori sălbatici, de nedomesticit,
spui, mândru și intri în lan, te apleci din când în
când. în poiană. Aduni pietrele mari și le pui în
copaci, să nu dai în ele cu coasa: ăștia sunt
sporii Domniței Neaga, veniți de pe altă lume.
Nu credeți? Ascultați,

ăștia sunt spori de pe vremea lui Mihnea cel
Rău Turcitul, răsăriți inițial
lângă ruinele tunelului prin care domnitorul
venea până aici, pe deal, când i se otrăvea apa
în cetate, urlând că

„pământ necurat ești tu și fără un strop de
ploaie — din ziua mâniei", fugit din fața
prigonitorilor și ascuns în lanul cu spori, extins:
pe când lui i se părea, cum mi se pare mie
acum, că schelăria cerească stă să se năruiască
si că stele vor cădea una câte una...

A regresat lent
(Jurnal)

Derutat, după insomnie — a câta noapte? N-a numărat. A câta presimțire l-a tulburat? A trecut de o sută. Cine-i tot trântește ușa în nas, de fapt? Se zvârcolește moartea în el, s-a plictisit, vrea să se elibereze? Și ce anume bate în inima lui în retragere? Că i-a crescut iar până la ultimul etaj pulsul. Sau e la mijloc o ascensiune secretă?
Știe că e tot mai puțin concentrat decât era cu 150 de ani mai înainte, când stătea îngrămădit în jurul bisericii lui, într-o mlaștină. Mlaștină a resentimentelor unei comunități sătești din care se trage. Cu siguranță, a făcut parte dintr-un centru arhaic monoton, care a regresat lent. Acum are noi dificultăți, după ce a avut o creștere frumoasă, urmată de scăderi, plafonări, inegalități, regrese, prăbușiri și reveniri târzii. La ce-i mai trebuie atâta zbatere? N-a reușit să atingă niciodată vârful, nici mărirea. A fost un instrument mediocru în mâna unor presimțiri care nu l-au lăsat să doarmă — din când în când fiind condamnat să semneze un formular scris cu litere de tipar într-o limbă de neînțeles, formular rupt înainte să se culce, iar și iar. Noapte de noapte se află în joc însăși esența, dimineața e întrebat:

Liviu Ioan Stoiciu / *EFECTE 2.0*

nici o revelație, nimic? Noaptea fiind lăsat de capul lui, în somn. Dar el nu doarme, asta e nenorocirea, i s-au închis toate intrările în creier, e irațional — și și-ar dori să apere tradiția. El

e unul dintre magnificii ăia care se simt tot mai răscoliți în adâncul sufletului.

>

Sminteli

Măicuțe surâzătoare își răspund strict monosilabic una alteia, îndepărtează bolovanii ce țineau roțile camionului, o rablă, plin cu steaguri, oprit în pantă și se dezbracă din mers, pe caniculă, se ung, ațâțate, cu uleiuri de plajă: ele conduc o coloană de îngeri. îngeri? Nu-s bețivi? încet încet camionul se prăbușește în râpă, în chiotele manifestanților care duc în vârful unor pari veșmintele măicuțelor, adunate din praf, „vrem și costumul de baie!”, se strigă, urcă la deal cu toții, asudați, bărbații fug după măicuțele goale, țipă, le trântesc la pământ, influențați negativ de un obiect conic transparent, care plutea în aer la mică înălțime, venit de pe deasupra copacilor din luncă, din urmă,

lăsând să se desfășoare lucrurile pe seama unei sminteli colective, trecătoare. După terminarea ciclului temporal.

Compoziția toxică
(Jurnal)

Cât mai caută în gunoaiele memoriei? Atât. Că e și el o grămăjoară de om, acolo, care cârâie. Deocamdată e asigurat, are de mâncat și de băut. Nu-1 deranjează umilința îndurată și nici mizeria morală. Nu mai vrea să lase nimic în ordine, în spate, nici nu mai e curios să știe care mai e, în sine, compoziția toxică a acestor vremuri. Fiindcă oricum se așteaptă la ce e mai rău. De ce să mai măsoare, să cântărească și să-și noteze proporțiile dezastrului personal — nu interesează și așa pe nimeni. E în stare în orice clipă să strice totul, mai așteaptă numai un semnal important, care nu poate veni decât din interior, nu se grăbește, că și așa nu contează...
Sunt, pe de altă parte, atâtea umbre care i se perindă în ultima perioadă prin față, ce-or fi vrând să-i transmită? Cine
sunt ele, au scăpat din captivitate? I s-a îngustat orizontul, sunt amintiri care îi joacă feste, e convins că unele din aceste umbre sunt cauza unor lucruri drepte și frumoase, pe ele le-ar păstra, dar a observat că pe cele pe care le cunoaște de undeva, le uită primele, de pe o zi pe alta, degeaba reapar.
E o chestiune particulară, a sa, că dă întâietate simțirii pesimiste, că ascunde puterea

soarelui pătruns printre crăpături și înălțarea sufletului. Ii place să contemple obiectele care îl înșală și pe care refuză să le condamne, „fatalist cum e”. Nu mai vrea să identifice binele, nici măcar prejudecata că el există, totuși, inclusiv în focul

care-1 arde încetul cu încetul, implacabil, pe dinlăuntru. Nu mai e de aceeași părere cu el însuși, nedorind să profite — în măsura în care poate să se mai înțeleagă singur. Deși n-a vrut, s-a inițiat fără încetare, în timp, în misterele organismului, în fiziologia lui, descoperind lumea invizibilă, nefericirea ei. Taci

din gură! Se trezește strigând: nu mă mai întrerupe! Că se întrerupe curgerea de la sine și pierde proporțiile. Ce-ți spuneam? îndură orice, numai nu mai gândi cum ți se sugerează. Ține minte asta de la mine. Atâta nu știu, restul știu totul. Dezleagă-te de la sursă, nu te mai compătimi atât. Nu? Regret, n-am vrut să mă dau de gol, dar am pornit pe drumul de întoarcere — unde duhoarea și neînduplecarea...

Crinul alb

Ieșit pe țărm, adună scoici, gură cască: oprit
deodată, îndepărtat fără să vrea de apa mării,
oprit în fața unui platan uriaș: ce copac! înfiorat
că ar putea să se cațăre până în vârf pe crengile
lui cojite, la doi metri una de alta și ar putea să
alunece, să-și rupă unghiile vrând să se agațe
de ceva, ar lăsa urme de piele însângerată și
până la urmă ar cădea în cap, răsucit să vadă
cât mai e până jos... îndobitocit de singurătate,

plecat de la balul din cartier, de duminică,
dezamăgit de sine, refuzând
să danseze, să bea țuică sau să joace poker,
neînțelegând exact de ce anume suferă,
apucat de disperare, hotărât să se arunce de pe
stâncă în apa mării, să termine o dată, el
neștiind să înoate bine... Pe

drum având să se răzgândească, să nu mai
ajungă la stâncă și să se preumble la
întâmplare, să pască, să descopere luminițe ale
unor sentimente intime pierdute pe țărm: cu
țigara stinsă între buze, cu pălăria înfundată pe
ceafă, ce caută el pe aici? îi e frică să se audă,
să recunoască:

’’Doamne, caută crinul alb al
cuvintelor intrate în putrefacție,
straturi, straturi”...

In această viață

Mă trezesc din somn în continuare, în fiecare zi, indispus, gândesc negativ, îmi amintesc numai de lucrurile rele, deplorabile, cât crezi că am să pot să mai rezist? Ai să poți să mai reziști, nu scapi așa ușor, tu trebuie să mori după mine și eu am de gând să trăiesc, ăhă, să mănânc din pensie cât am muncit, scrie în carte... Cel mai bine e de cei care nu-și bat capul cu ei înșiși atât și se bucură că-i mai ține Cel de Sus pe aici. Că-s o lumină veche. Consideră si tu că ești în vizită >> particulară în această viață pe planeta Pământ, țara România, localitatea Agigea. Iar începi?

Stau pe malul mării și ascultă zgomotul pietricelelor rostogolite de valuri pe plajă, lovite unele de altele când cu violență, când lin: nu-ți spune nimic profund nici acest zgomot fin, aparte? Marea face vrăji... Ascultă! Privește... Ce contează?
Nu contează nimic pe lumea asta. Ar trebui instalat aici un indicator uriaș îndreptat spre mare cu: „Către o fundătură”. Tot la lecturi ai rămas... Nu înțelegi? Nu suntem altceva decât manifestări ale minții noastre. Iar faci pe deșteptul.

Resorbit

Paragină, buruiană necosită de ani de zile, litere
chirilice căzute de pe frontispiciul ruinei, sârmă
ruginită și cărămizi sparte, urzici cât omul, un măr
de aur si melci,

melci, melci, care ies, generații după generații din
cavoul de fier părăsit, cu ușile întredeschise, legate
cu lanțuri — și care cotropesc împrejurimile, îl
păzesc, îl
influențează: chiar mă sperie, de ce am sărit eu
grilajul până aici? Să mănânc un
măr? Stârnit de tulburarea poftei. Resorbit. Poate

eram în căutarea imaginii unei fetițe, apărută
brusc, în rochie de primă împărtășanie,
îndrăgostită de flori, lumânări, muzică:
după moartea căreia să fi plâns împreună. O
fantasmă. Flori, lumânări, muzică, toate stinse — și
noi
toți, cu inima arzând… Ce voiam să găsesc atâta, de
fapt? Și

ce ar fi de găsit în interiorul unui meteorit căzut pe
pământ, în definitiv?

N-a ajuns unde trebuie
(Jurnal)

Se grăbește, își bate palmele unele de altele, în mănuși, l-a ajuns gerul din urmă, nu-i nimic, mai mor microbii, alunecă în zăpadă, trebuie să aibă grijă, azi e predispus la ce e mai rău, chestie de astrologie, îl arde pe cerul gurii, are iar prilejul să fugă din propria-i închisoare, cei-care-nu-se-văd vor tăbărî cu pumnii asupra lui, ghicește, îl vor trage de păr, de urechi... Se împiedică și cade, e lovit cu picioarele, dar ce bine n-a făcut? Se cercetează mai atent, e întreg?
îl atacă dușmanii — din interior, îi pare rău. Se ridică, ar trebui să alerge, să-și salveze viața? Ce vor ăștia de la el? Cu cine îl confundă? E luat în râs si > > disprețuit? Ce-a făcut într-atât? A mai avut prilejul să evadeze și a refuzat, că n-a venit vremea — încă mai aștepta un ordin. N-au decât să-i plângă toți soarta. Are o fire independentă și mândră. Știe că oricum va face, se va căi. Atunci? De ce să se grăbească? Nu e de ajuns că se chinuiește și nu se mai bucură de nimic? E mai trist decât un prizonier de război ținut în sclavie, degeaba învață lucruri noi, care-i pot vesti viitorul. Nu-1 mai interesează cu adevărat nimic, i-ar plăcea să fie lăsat să umble slobod, să nu-și mai amintească de obligații, să nu mai fie nedumerit

că nimic nu-i mai iese, nici nechibzuit, nici aţâţat împotriva lui însuşi.
E clar că n-a ajuns unde trebuie. „Şi de aceea”. Îşi întoarce gândurile din drum şi le controlează fără rost, ele îi ascund lipsurile? Le răscumpără pe multe, speriat c-o să uite şi ce n-a uitat. Că şi-a făcut curăţenie pe dinlăuntru, nu mai avea loc de atâtea boarfe adunate...

„Simt în mine chestia asta. Dacă aş muri, aş muri acum pe nedrept”, spune şi se întinde să moară pe o foaie de cort — întors acasă, la căldura caloriferelor, dezbrăcat. Frigul de afară i-a risipit şi ultima îndoială, n-are cum să-şi mai schimbe sentimentele,
nu mai vrea nimic, repetă, şi nici nu mai are nevoie: mai mult nu i se poate
da, atât i-a fost lui repartizat, acum se poate despărţi liniştit de tot ce-a dobândit, acuzarea a fost făcută, urmează execuţia. Mare demagog. Ce faci? Meditez. La ce meditezi? Meditez la mine. Hai sictir!

Nu-1 așteaptă nimeni

Iese din mare, după ce a înghițit o gură de apă sărată și o ia pe plajă spre Epavă, tremurând — că nu-1 așteaptă nimeni nici acolo. Nici dincolo. Că
i s-a suit la cap singurătatea. Adevărat, nu se mai suportă. Adună melci sparți, cochilii perfect finisate, le pune pe o sfoară atârnată pe după gât. E un dezgust general în aer? Dacă ar avea noroc, ar dispărea instantaneu —

„intrat în camera în care viitorul mirosea a stricat". Are bot de câine? Așa simte și
n-are oglindă să se uite. Sfântul Hristofor, cu bot de câine, de la Mănăstirea
Techirghiol, îi aține calea, îl adulmecă, îl latră...
Ai venit după răspuns? Dar n-ai pus bine întrebarea! Du-te în partea cealaltă a țărmului și dă în lături câteva voaluri. Voaluri, am spus, nu valuri... Dă din cap — de unde naiba știe și sfântul ăsta că sunt un izvor de tâmpenie si de rușine? > >

Abia coborât pe pământ

îmi subliniezi răul dinlăuntru —
tragi o linie neîntreruptă în praful din aer: ăsta ești
tu, de exemplu, voi înnegri locul
unde e depozitat răul, aici, și aici, și aici. Nu-s grăsimi?
Nu ai cu cine să te lupți, suntem influențați de
mișcarea planetelor, care amestecă substanțele
în noi... Mi-ai mai zis,
crezi că asta e explicația la tot ce ni se întâmplă?
Duci degetul la gură. Tac. Mai tragi
o linie. Bun, acum să facem socoteala, câți ani ai
împlinit de când... Stai un
pic. Abia am coborât pe pământ... îmi spui că te
duci în grădină, să vezi dacă s-a copt fasolea. Tu
nu ești sănătos la cap, înțeleg să te duci să vezi
dacă nu-ți dă cafeaua în foc, la bucătărie...

Surâd amândoi cu subînțeles. Superiori. Ba a dat
el o bere, ba am dat eu, până am prins curaj: am
luat lada cu moaște de mâini și de picioare și am
aruncat-o în căruță.
>

Mari viziuni

Au îmbătrânit o dată cu noi, asta e explicația, ascultă ce-ți spun eu. N-au rămas decât resturi, marile viziuni pentru mine erau în secolul trecut pe toate drumurile, miroseau frumos, acum nu mai sunt nicăieri, numai vârsta e de vină? O fi de vină si mâncarea proastă... Sărut mâinile, îl căutăm pe domnul doctor psihiatru... Poftim? A murit? Dumnezeu să-l ierte... Ce-ți spuneam eu că trăim pe altă planetă, am greșit direcția, trebuia să luăm tramvaiul invers... Mă iertați, înainte lucrurile aveau o legătură între ele, un rost, acum totul e desperecheat, unde întorci capul vezi mortăciuni pe picioare, „zombi", strâmbi din nas, s-au uzat simțurile, ești întrebat: ce-ai închis în acel obiect? Nu auzi că plânge? Dă-i drumul! Nu întreabă dacă vrea să fie liber sau dacă nu cumva plânge fiindcă e nefericit... A doua zi, dimineață, nu si-au mai amintit de nimic: au băut într-un bar din zona Gării de Nord până la ora 2, când s-a închis.

ÎMPOTRIVIRILE

Moto:
Pe cine a menționat Apostolul Petru în armata împotrivitorilor? Ai milă de cei împotrivitori!
„Sufletul tău se împotrivește mereu. Duhul tău se împotrivește. Și trupul tău se împotrivește la toate: ochii tăi se împotrivesc, mintea ta se împotrivește, inima ta se împotrivește. Până când? Privește la Golgota pe Fiul lui Dumnezeu zdrobit de împotrivirile tale” (Isaia 53).
Ce crezi că te poate aștepta la capătul tuturor împotrivirilor tale?

Trezește-te!

Târâi funia scrisului

Mă îmbrățișează durerea — până mă sufocă. Iubita mea durere! Sunt învăluit, a crescut pe zi ce a trecut piatra prețioasă, în adânc, doar ea ce mai contează.

Zvârcolit în pat, contractat și
destins pe picioare, în a treia zi de Crăciun, cu mâna pe un rinichi, cu broboane de sudoare pe frunte și cu arsuri gastrice. îmi arăți prea multă milă, Doamne, pot să mai îndur! Calcă-mă în picioare... îmi vine să urlu, nu știu de ce mă abțin — îmi e rușine de vecini, care sunt niște cretini. Vreau să-mi închei socotelile: târâi funia scrisului și azi după mine...

Durerea face să înceteze toate întristările, ea pare mai degrabă o rătăcire, cine mă tot bate la cap? Cățărat pe zidul grădinii interioare, mie nu mi-a mai rămas decât să caut, enervat la culme, să văd de unde vine vocea care-mi strigă: renunță, renunță, si asa nimic nu are rost... >)

O mare însuflețire

Este dimpotrivă. Deși știe că mai mult nu se poate și că-și merită soarta... Își distrage zi de zi atenția de la el însuși. Că s-au rarefiat toate în zona în care a ajuns, fără să-și dorească. Nu mai e interesat de dedesubturi. Atât a reușit să pună deoparte — de exemplu, de aici până acolo, câțiva metri din câmpul magnetic, în care e de acord să fie îngropat. Ce importanță mai are? Atât i s-a repartizat lui. In esență. Bate toba și intră iar în necunoscut, în substrat: sunt atâtea lucruri pe care nu le-a văzut, nu le-a auzit, gustat, mirosit, pipăit, simțit, atâtea lucruri: a trecut prin viață fără să conștientizeze harul... Și regretă. Ce vine de departe nu se mai așază, nici nu mai intră în armonie cu mersul lui, are altă intenție: și asta îl îngrijorează, dar nu spune nimănui, preferă să se retragă în profunzime discret. Că și-a făcut destul de cap, a venit vremea să rezoneze și cu undele seismice ale pământului de sub picioare. Ce poate urma după moarte — se va sincroniza cu absolut tot, dinlăuntru si dinafară, nu? Recunoaște, nu mai are rost să-și bată capul.
Și-ar trebui să nu-și mai plângă de milă,

să nu mai fie dezamăgit de ceea
ce i se întâmplă — „Punctul de Asamblare” i s-a fixat în inimă, are de aici înainte ocazia să mediteze la felurite feluri de suferință. Să nu se mai gândească la nimic, adică? Dacă se

crede îndreptățit. Ca și cum s-ar trezi iar dintr-un somn lung

și ar vedea un alt trup alături de al lui — care este dimpotrivă.

Hai, gata

Slăbesc pe zi ce trece, nicio haină nu mai stă pe mine, sunt în anul dispariției? Biet câine plouat... Sunt permanent atacat și emoțiile mă strâng de gât, scap cu viață în ultima clipă: sufletul

meu, pavat cu pietre de râu, a ajuns șosea publică, încotro să o mai iau? Nici o dojană nu se cuvine să fie îndreptățită, am în spate un diavol care mă tot îndeamnă să fac

rău, dar eu nu fac... Sunt pedepsit pentru cele mai vădite greșeli ale slujitorilor
raiului pe pământ, acum corpul meu are miros de lapte acru? Are... Așa

îmi trebuie, de ce nu ascult? Diavolul îmi arde două perechi de palme: hai, gata, trebuie să facem rost de haleală, nu dormi pe picioare! Azi,

când toate lucrurile se întâmplă fără vreo justificare anume.

împotrivirile

Nici o emoție, panarama s-a sfârșit, dacă ești nebun poți să-ți mănânci picioarele, de exemplu, de ce să le lași să putrezească? Nu ți-e foame? Dacă tot vrei să o termini, ia măsuri: fa să curgă sânge, să simți că ești viu, ce mai contează restul... Brrr! Se scutură.
Nu-ți mai dau coniac, tu faci rău la beție. Se închină: bă, canibalule, de ce să crăp eu de durere și de scârbă, cum să mănânc din mine? Mai bine mă arunc în cap de aici, să mă fărâm de stânci, durează un minut, maximum. Că după aceea o să-mi pară rău, asta e altă discuție... *t*

La o terasă, la capătul stațiunii, la mare — nu vezi? Lucrează în mine veninul, nu băutura... Are o mână umflată, a prins azi sub pietre un pește straniu, era câine de mare, l-a aruncat, dar s-a înțepat în el. Adică, veninul acela te face să te gândești la moarte? Adevărul e că m-am îndepărtat de mine, în fiecare zi e la fel, de ce să mai stau prin preajmă? Mai bine îmi iau câmpii. Mai
ai o țigară? Cred că ai intrat în pielea unei persoane depravate — unde sunt împotrivirile tale? Rămâne cu gura căscată: cum adică, „împotrivirile”?

Numai suferința

Găinile se mănâncă una pe alta la știri, la combinat, de ce nu sunt eliberate dacă n-au ăștia ce să le dea de mâncare? Iți dai seama, bre, ce-ar însemna asta? Sute de mii de găini flămânde — care ar devasta satul... închide radioul, abia întors de la prășit cartofi. Cartofi cultivați pe panta abruptă a dealului, unde a trebuit să-și țină echilibrul. E mort de oboseală. Își

iubește aproapele. Șovăitor, hărțuit. Face mătănii lângă patul meu, să mă însănătoșesc, să nu mor înaintea lui. O tine asa din iarnă, de când eu am apărut în fața chiliei lui, la marginea satului, desculț, cu fața senină: îmi ștergeam picioarele pe zăpadă, susținând că si asa nimic nu mai contează. Nici nu mai > > >
merge. Că numai suferința mă mai atrage ca un magnet.

Lovește-mă cu un par în cap

Berbec prins, cu coarnele lui încârligate în gard: ia te uită, natură moartă cu berbec prins cu coarnele în gard... Nu vrei să încetezi? Rup gardul, eliberez berbecul — care îmi e recunoscător. îmi sărută mâna... Urcăm mai departe, suntem atrași de găurile negre din ghețar, lovește-mă cu un par în cap! Ține-ți firea, în nimeni să nu te încrezi. Ia seama! „Fii solidar cu această putreziciune a ta”. E descurajat.

Nu putem identifica natura răului, degeaba urcăm pe munte. Stăm cu limbile scoase, lingem ghețarul, haidem înapoi. Răul, de fapt, ne macină pe dinlăuntru...

Când încep îndoielile profunde, străvechi și nu-ți mai rămâne decât să iei tranchilizante.

Vorbesc prostii

Ochiul din ceafa, ochiul
lacului din pădurea de tei înfloritǎ, acoperit de albeață, îmi arată greșit drumul — iau o piatră și o arunc în centru. Face valuri. Acum sunt în centrul atenției? Mi-aduc aminte încotro: după o poiană plină de cioturi, trebuie să apară turla bisericii. La miezul nopții, când suna clopotul și mama își lua toiagul și cobora de sub stânci la biserică, să asculte slujba... întind firele de păianjen în păr, mă
scutur, data trecută m-am rătăcit... E ceva psihic. Nu

se poate, întâi răsar crucile din pământ,
„e cimitirul mănăstirii vechi”. Confund locul? Vorbesc singur. „Când vorbesc singur, eu vorbesc despre naufragiul actualei lumi, din mine” — proprietate particulară, mașină de vorbit.
Mă răsucesc pe călcâie, ochiul lacului din pădure îmi lăcrimează, sunt gata să fiu prins din urmă de mama, Ioana, trăsnită în bucătăria de vară, la Cantonul 248, răzbunătoare. Bat în lemn.

îmi pare nespus de rău

întins cu fața în sus, cât e de lung, pătruns de răceala pământului, cu capul pe o pernă cu franjuri — îi joacă feste subconștientul? E ceva din abis, care-1 ține în șah. Vede, în reluare, ciori
plimbându-se pe lacul înghețat, la Mănăstirea Căldărușani, a recunoscut locul, în 21 februarie, când a fost acolo, ține minte, înseamnă că n-a murit... Nu se poate mișca, nici nu i se deschid pleoapele și nu se mai poate trezi. Visează? E în comă, în spital? Bate în lemn, deși... îi e indiferent, e pregătit să primească și ultima lovitură. îi pare nespus de rău, nu știe de ce, e un sentiment înnebunitor, îi pare atât de rău... O fi o vreme când trebuie să vorbești și o vreme când trebuie să taci? Prin caznă proprie. Prin coborârea harului. Poate a găsit în sfârșit leacul uitării de sine... „Doamne ajută!”

Copilașii

De fiecare dată totul trebuia luat de la capăt.
Acesta e adevărul? Așa se trâmbițează pe aici,
de când se crapă de ziuă: copilașii lui... Un
declin continuu al creierului. Copilașii
adevărului! Să vă trăiască! Faci ochii mari: o
bătrână te oprește din mers, cerșește...
numai un bănuț. Te >

scotocești imediat, îi dai o monedă mare, nouă
și-i zici, zăpăcit, „mulțumesc
frumos, sărut mâna, nu", de parcă ți-ar fi dat ea
ceva... Adevărul? Copilașii lui, ale căror lătrături
și bale au umplut lumea. Nu, adevărul e cel
care-i grăiește fiecăruia
în parte, după stricăciunile provocate...

Adevărul trebuie să fie
ținut de rău! Adevărul, he-he: în care tu o revezi
pe bătrâna cerșetoare într-o tânără risipitoare
de odinioară și prin ea te regăsești în prezent,
ești un admirator al ei — ce anomalie terestră.
N-ai uitat calea de întoarcere? Anomalie
și dezordine. „In toate întrezărind sfârșitul".
Recunoaște că nu mai are pe nimeni pe care să
se bizuie.

„Profil spiritual”

Lipsă de demnitate, moliciune, lașitate. Apatie.
Confuzie, moarte. Punct? Forme slabe de gând.
27 de zile fără soare. Observă.
Nouri, ploaie, frig, lapoviță, ninsoare: depresie,
sinucideri, noi îmbolnăviri și internări, ce crezi,
merită? Nu le mai dăm de capăt? Sfântul
Nicolae a trecut ieri în genunchi. Care e acum
atitudinea cea bună?
Spune și tu o rugăciune începătoare.
Ce-ți stă deasupra capului? E o ceață albă, cu
două puncte strălucitoare... Ce-i cu tine? Mi-e
sete! întoarce
două pahare: le umplu? Hai, bea. Așa ceva nu
beau, provine din plan inferior. întinde mâinile
înainte, spune: ce bine-mi pare că ești aici! Sau
nu ești. Trebuie să uiți ce ai văzut. „Nu tu
trecut, nu tu prezent”. Ești descurajat. Ce fel de
interpretări faci tu? Există o linie continuă în
profilul tău spiritual. Faci farmece?
Profiți de cele 27 de zile fără soare —
mâine va fi la fel, de cine asculți? Pentru ca
mintea și inima să fie totdeauna libere: nici tu
urcuș, nici tu coborâș. Ești neputincios,
neisprăvit... Tu nu înțelegi: plânge sufletul după
mine... De ce nu te deconectezi de tot?

în numele unei cauze

Vin atâtea împotriviri, cum să le mai dea de capăt? Dacă n-ar cugeta atât la ele... Are acea voluptate a rușinii, că nu va face față, va fi călcat în picioare, umilit, jignit, va fi înjurat de mamă, în timp ce el va fi, în secret, cuprins de un fel de bucurie nepotolită, venită din adânc, fără nici o justificare, în numele unei cauze din viitor, cum de-și permite? Se tot biciuiește singur: poate, poate va scoate din el lucrul acela care i se tot împotrivește și care-1 judecă, i-ar jupui pielea de șopârlă... „Acum, lucrul acela era acolo, dar în momentul următor nu mai era nicăieri". Cum pot fi puse cap la cap fapte contradictorii? Dacă i-ar conteni naufragiul... Creierul lui nu lucrează cu exactități: grăbește-te, îi strigă, nu pierde vremea!
Iar el se simte stânjenit, nu știe ce să facă, expresia de triumf îi dispare, nu-i nimic, reformulează cuvintele în minte, „ești aici", îl dărâmă și nesiguranța

sentimentală: ieri nu era împotriva lui, azi de ce e? S-a tulburat iar pe dinlăuntru, traversează zile de așteptare și nedumerire. Are gesturi reținute, încearcă să fie lucid și atent, se preface că disprețuiește ceea ce face, încotro?

„El îi cunoștea foarte bine pe dracii
care-1 atacau și de aceea s-a arătat strălucit".
Nădăjuiește în continuare în cele ce vin. Pentru a se dezmierda. Aude: „Te putem face din bătrân, tânăr, din mic, mare" — sunt aceiași

draci? Păcat că el s-a împrăștiat prea tare...

Nu e mai mult decât e

Până la aducerea pe calea rațiunii. Griji, sincere dezamăgiri că el nu e mai mult decât e. A decăzut într-atât? Cu o privire impunătoare, blândă, înclinat să iasă în evidență în orice situație și să preia comanda, expus la căderi spectaculoase... Ce ciudată impresie ai despre mine! Te rog să mă ierți. De fapt nu se simte decât o porcărie mucegăită. „Va să zică așa stau lucrurile”. Nici o intuiție pe ziua de azi. Nici o fantezie. Doar o privire tristă și un aspect sumbru, ostil. Își domină starea de spirit, emoția, impulsul de a-i da un pumn, ce treabă are? E așa cum e, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să se agațe de ceva. Ce contează, e stăpânirea de sine, onoarea. A înfruntat cu bine primejdia regretelor? A căzut în capcana înduioșării? S-a pus în situația de a scăpa cu viață și să devină slab, să fie umilit în ultimul hal, să nu i se mai recunoască nici o putere? Ar trebui să-i fie de ajuns că trăiește și că se simte suveran asupra lui și asupra celor care-1 iubesc așa cum e. Făcând ca tot ce e malefic și dăunător să dispară. Ar vrea el. Multă vreme a crezut că sunt foarte eficiente grijile, reflectări ale frumuseții. Nimeni nu-i mai împlinește nici o dorință...

Neliniște

Prima noapte sub zero din acest sezon, o strânge în brațe în pat, ea doarme dusă — într-adevăr, m-am simțit uimitor de bine, vesel și drăgăstos, în ideea că e frig. Prea multă seriozitate strică. Nu găsește calea spre fericire, în continuare. Dacă ar găsi-o, în definitiv, la ce i-ar folosi? N-are nici o dorință de putere. Persistă, totuși, e o vrajă: fără nici cea mai mică plăcere. Ce-ar fi să iasă afară, să se îmbrace și să se plimbe singur prin împrejurimile casei. La ora asta? Mintea îi e supraîncărcată: pe cine vrea să înșele el? Credea că a găsit o ascunzătoare sigură pentru el aici și că nimic rău nu e în această cameră. Era ceva care îl proteja, probabil, cel puțin până acum. Bate în lemn. Dacă ieșea, putea fi atacat. Hai să menținem lucrurile așa... Are licăriri efemere. Dacă ar putea să se propage în vis în marea taină, acolo unde încetează orice dezvoltare și unde nimic nu se înfăptuiește, unde te poți desfata, trândăvind, fără instinct, fără pulsație? Frunzărește în gând un tratat. Numai de-ar reuși să adoarmă... Alt remediu? Inima îi va dăinui tot în neliniște. Ce ordine caută el? Operațiile medicale sunt expuse într-o ordine oarecare, pentru a face tratatul și mai de nepătruns...

Prima noapte sub zero: deși nu vedea pe nimeni, auzea distinct sunet de pași — frica! Lasă frigul... E încordat, vulnerabil, de ce nu

aprinde becul? L-ar da de gol moartea. Își ridică genunchii sub plapumă: nu mi-e bine, își spune, am răcit?
Nu e decât pisica sălbatică, neagră, venită din pădure, când îi e lumea mai dragă. Se contractă, dacă n-ar tânji atât după o perfecțiune lăuntrică...

Abia pâlpâie

Călătorește ca apucatul, nu-i folosește la nimic, nici la mărturisit. „Țin sincerităţile pentru mine”, spune. Nu mai are nici un interes, nu mai poate raționa tot timpul, se menajează: n-are chef de discuții. S-a banalizat, cum să nu fie nefericit! Are un fel de sprinteneală de neoprit, e aerian, ieri a coborât de undeva la barieră, la Halta Adjudu Vechi. Nu mai știe exact ce. Și cum. Acum abia pâlpâie, se stinge? Pe cât se pricepe și îl țin puterile — a coborât greșit? Ce caută el în copilărie? Nu s-a plictisit? Iar se luptă cu minciuna, prezentată drept adevăr? E o bătaie de joc inutilă, deșartă... Nu-si > I

putea dezlipi privirea de grumazul subțirea al tatălui lui, în tinerețe, pus pe tăietor, se ceartă cu tovarășul care-i cerea al doilea porc din ogradă, pe gratis, pentru cantina partidului: mușchii și venele i se îngroșaseră. Pământul îi aluneca de sub picioare, atunci a fost prima oară când și-a luat zborul. Poate era pus să plătească pentru păcatele neamului lui. Sau poate că exagera, știind că nimic nu pornește de la el, în definitiv, și că așa i-a fost lui dat, să trăiască în propria-i captivitate. Lasă că

lui nu i s-a relevat nici o taină. „Nici nu l-a trimis Hristos spre a binevesti”. Ce conta un

porc, până la urmă? Putea să moară de oftică, nu? Și avea cinci copii mici de crescut... Se pierde
în gânduri. Călătorește ca apucatul, degeaba are cugetul curat.

Ăștia-s Niște

Două bărci din care papagalii ciugulesc în carne
vie. Bărci cu câte patru vâslași fiecare:
înlăuntrul coliviei. Colivie cât Palatul
Victoriei. Papagalii

sprijiniți în cioc, lăsați cu toată greutatea lor în
gol, după ce se satură, atârnă
pe gratiile orizontale, legănați: înțelegeți,
doamnă?
Ăștia-s Niște. Oficial. „Aici, unde
nu cârtește nimeni”. Abătuți, având sentimentul
biruinței.
>

Bărci cu câte patru. Vâslași, atent recrutați,
schimbați periodic, puși în lanțuri, într-o totală
detașare mentală: ajunși aici prin declinul și
degradarea ecoului îndepărtat al exploziei
primare.

Un popor

Lângă mine, o femeie cu o cunună de răchită pe cap, în care a prins flori. Merg înfrigurat, în pas grăbit, zeci de gândaci îmi taie calea, pârâie sub tălpi, e o mârșăvie! Dacă sunt neghiobi! teșiți la lumina becului fluorescent la 12 noaptea, în 30 iulie: gândaci. Când

noi, tandri, venim fără grabă spre faleză să ghicim viitorul în golul căscat în fața ochilor, în spuma valurilor. Istoria

lor, zici, rămâne cam trasă de păr: e un popor de gândaci, fără împotriviri.
Faci apropouri? E ceva ce a fost hotărât în altă parte. Un popor de gândaci plecat în căutarea continentului prăbușit în Oceanul Indian. Un popor de gândaci, la Mangalia, blestemat, izvorât din cine mai știe ce poruncă a spovedaniei...

In noapte

Le ardeau buzele: vorbeau pe șoptite unul cu
altul, să se lase păgubași? In noapte, pe o
bancă, în câmpul de atracție al stelelor
decedate: ce se întâmplă? Mirosul de parfum,
necunoscut, extins, venea de la ei doi,

ce naiba? Doamne, asa bătrân, orb, în cămașă
albă murdară cum ești, vino
și ne apără de noi înșine cu lumina ta interioară
bună și stinge-ne buzele arse... O,

puținătate a fiecăruia dintre ei: ea, cu o grotă
de pâslă rătăcitoare, plină de animale sălbatice,
în trup, el, neîntors învingător de la vânătoare,
rămas numai suflet, sub o mască de coif de
paradă.
Amândoi, pe rând, aducându-și reciproc, uneori
norocul, alteori nenorocul...

Ascultând ecoul

Sunt puși în genunchi să sărute pirostriile și
mâna nașilor: ea e îmbrăcată în nour, în
superba rochie de mireasă a mamei mamei
mirelui, nour de materie aflată în stare
primordială, el

e îmbrăcat în semetia
bisericii înlăuntrul căreia, dacă dorești, poți să
te urci până în deal să admiri satul, ascultând
ecoul că „se cunună robul
lui Dumnezeu” și să târăști, mai departe, după
tine, pe

bolta cerească, din aramă, rămășițele
unei corăbii
misterioase, filosofând despre miezul vieții — în
moduri diferite...

Lasă, te spânzuri mâine

Nelinișitile ți-au împletit în jurul gâtului o nouă
funie de spânzurătoare.
Neliniști

și tufe de liliac înflorite pe maldărul de bălegar
uscat, în ograda casei
bătrânești — mirosul tufei de liliac te salvează,
azi. Lasă, te spânzuri mâine. Iți
zici: Boule, stai suit pe scaun, înnebunit de
neliniști, cu funia în jurul gâtului și nu te mai
hotărăști, acum s-a găsit liliacul să înflorească,
mâine
va înflori iubita ta... Recunoști. Te mulțumești
să te tângui numai. Nu

ești decât o păpușă în mâinile căutătorilor de
glorie, cerșetori — ei te-au împins la extrem.
„Gloria noastră? Doar naivitate și fum”.

Te urci pe umerii anticilor să vezi mai departe,
dar nelinișitile...

Că s-a ales praful

N-ar fi trebuit să uite. A povestit că a îngropat o oală în care băgase o cantitate de fericire, cu nouă rugăminți. Din durere și rușine, ce trebuiau depășite. Că s-a ales praful, între timp. Cum te simți? Știți, inima... De la băutură ți se trage. Asta e trăncăneală. N-ați auzit de taina ispășirii?

După atâta supunere și creație. Prea multă tulburare mintală! Nu vezi? Nu guști? N-a mai rămas decât pieirea, spune. Dar nu e adevărat! N-ar fi trebuit să uiți cine ești... Cine? Viața îmi devenise un infern. De aceea ai îngropat oala? Acum

e mai bine, și-a pus la bătaie sufletul.
Cugetă, imită, cercetează. Că nu e de ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu? Doar n-are aur de înapoiat...
Numai de n-ar fi ispitit! Și dacă nu i s-ar sufla iar în gură! Are fața îmbujorată. Picături de sudoare îi cad de pe frunte, își freacă mâinile cu sulf, repetă că n-a putut să facă nimic, absolut

nimic! îmi pare tare rău că v-ați deranjat atâta pentru mine. Domnu doctor, nici eu nu mă înțeleg pe mine, mă internați? Mă ascund în abisul întunecimilor, îmi dați pastile? „Du-te, nene, la plimbare...” *62*

O forță adversă

Despre tropăit. Că nu se mai aude nimic. Nu se aud tropote, chiar? 0
dată ce nu mai fac nici un pas de bunăvoință spre mine însumi — mă simt pierdut cu totul în zare, îndepărtat fără de speranță, nici nu mă mai văd, deși știu că sunt aici. Tăcut și singur, îmi consum, în lipsă, ultimele rezerve — fiindcă eu nu mai sunt cu mine, las lucrurile să curgă de la sine, la întâmplare. Nici nu mai contează de ce am ajuns până aici. De fapt, nu mai are importanță nimic. îmi ajunge câți ani m-am înjosit. N-am fost în stare să mă bucur cu adevărat. Nu mi-a mai rămas decât să mă vaiet? Nu-mi mai folosesc la nimic, nici măcar nu-mi pot șterge brusc memoria, să mă uit... Din

când în când aude voci și zgomote, care-1 fac să-și ducă mâinile la urechi — dar e inutil. Tropăituri, nu? Toate vin din interiorul lui.
O forță adversă îl ține în viață. Nu mai are nici o obligație, însă. Recunoaște că orice floare care stă în preajma lui se ofilește...

DE NECUPRINS

Am plecat de nebun

Nu mai aud decât acel țiuit de sfârșit, când se taie curentul. Fiecare lucru din mintea mea, rămas în urmă, se contractă si se transformă în cenușă, arzând înăbușit. Numai de tine nu pot să mă despart, te voi lua cu mine, să-mi ții de urât, deși m-ai trădat: m-ai ținut afară, în cotețul câinelui, gol, mi-ai frânt inima, mi-ai dat pâine uscată, apă și sare. Am pierdut continuu mergând pe mâna ta, acum totul se răzbună: vii să îmbătrânești cu mine? Nu vii, bineînțeles, rămâi. Te-am așteptat atunci și n-ai venit, ce mama dracului?
Cât să te mai aștept, am plecat de nebun. E așa frumos pe aici... Nu miroase a acid? Acolo unde „va fi plânsul și scrâșnirea dinților". Ca și aici... După ce mă descarc, să nu arunci acumulatorul, să-l dai la reîncărcat, că vine altul. Vine cu surâsul pe buze. Tot mioritic. Alt ratat, care-si conservă funcția statică.

Neputința

A început sfârșitul, să n-am parte de ochii din cap: bombardamentele asupra Bagdadului l-au trimis în al nouălea cer, de unde privește spectacolul, e ceva apocaliptic — atâta știe, atâta face. Din aduceri aminte. Luase deja priza. Zace drogat în casă... Nu

stăpânește logica războiului. II mănâncă de viu neputința, o detestă, trebuia să
se răzbune si el într-un fel, toată iarna i-au tinut de cald doi câini de pripas, cu care dormea, acum așteaptă să fie luat la azil.
La azil, la azil, cântă, deși credea că a dat coltul. Are palmele transpirate. Mâine
se va duce în intersecție, la Universitate, să cânte, să cerșească, să câștige un ban cinstit. Că unde m-a adus târfa aia... Nu i-a mai rămas decât jalea. Acum câteva ore, sora lui a vrut să-l ducă la descântat, că a fost fermecat, a refuzat — striga: Nu mai pot! Și și-a făcut avânt... După

panica, exagerarea, deficiențele de atenție. Motiv pentru care s-a drogat. A deschis iar televizorul: peste Irak, bombardamente...

Singurătatea

Măsoară din ochi: până
aici e un metru de durere, doi, șapte, până aici sunt
13 metri de durere... Dar de ce suferi
matale în halul ăsta? La vârsta mea, mi-e rușine
să vă zic, am pierdut tot, și inimă și suflet, tot,
tot, vreau să mă sinucid, las scris, nu știu cum,
am trăit destul. Ieși afară, nene, te-ai îndrăgostit
de o fetișcană? Ia aer curat.

Iese afară. Atâta ce și-a dorit să o ia de la capăt!
Nu e înțeles de nimeni. Sau e invidiat? A fost o
experiență extraordinară legătura lui cu... Nu
era înger. Paștele mă-sii!
Lăcrimează. E căzut lângă un gard și carnea îi
curge de pe el. Azi

ar putea și morții să vorbească prin gura lui, n-
are cine să-l asculte. Singurătatea
i se întinde până la Marea Neagră, iar durerea...
Așa i-a fost scris, își repetă. Are parte de
frecvente descompuneri, pe porțiuni.

Prăbușire înlăuntru

Mă resorb încetul cu încetul, întregi teritorii, tot ce-mi răbufnește în creier se scufundă o dată cu mine, cu drumuri, case, oameni, păduri, râuri cunoscute, e o adevărată catastrofă naturală, de care nu e nimeni conștient. Degeaba mi-am luat adio, lucrurile au mers înainte, e o mișunate de suflete, sunt etape obligatorii de parcurs, de neînțeles pentru mine, un chin dar sunt mulțumit, mai am un pic. E un ciclu.
E o fenomenală prăbușire înlăuntru.
Cucul cântă pe cruce în cimitir și mă înduioșează permanent, am lacrimi în ochi, vă rog să mă iertați...
Așa a fost să fie cu mine. Altfel, sunt în plină evoluție, nu? Mă resorb,

mă resorb, la mijloc nu e decât un misterios instinct al migrației. La

sfârșitul ciclului — când celula primitivă va reinventa fenomenul de fotosinteză.

îți poți aminti?

Bătaia pleoapei, slabă: de ce țipi la mine,
întreabă copilul. Dar la cine să țip?
La cineva trebuie să țip, să mă descarc:

mamă. Abia întoarsă
acasă de la coadă. Coadă postrevoluționară la
zahăr, îți poți aminti?
Afară, în picioare, în spatele magazinului
alimentar, în 22 octombrie 1991. După ce a
înghețat trei ore, abia reușește să nu clănțăne
dinții, prăbușită pe un scaun, la bucătărie.
închide ochii, aude tropăieli, e sub hipnoză: „se
îndreptau tropăind spre ei", deschide ochii
speriată, miroase pentru o clipă floarea

morții, din 1989 o tot miroase, din când în când
câinii se cățărau
pe tomberoanele pline și coborau cu mațe crude
de pasăre, se băteau între ei, mârâiau, „bine
că ei găsesc să mănânce și n-au de gând să sară
pe noi", nu, cucoană, sunt câini învățați
cu sărăcia. „Ce rost o mai fi având și viața

asta", bâiguie. Melancolie. Aprinde un chibrit,
doar așa, de plăcere și când bățul se consumă
până la capăt, îl aruncă într-o scrumieră, nici nu
simte că e arsă...

Efecte

Pocnetul crengilor uscate în pădure, sub picioare, fuga ta, speriată de spectrul unui bătrân zâmbitor, în ținută de pompier, apoi lacrimile mincinoase din copilărie și descrierea moleculei de clorofilă: mă

asculți? Nu mă pot ține după tine, îmi scoți sufletul... Uite aici alune, hai
să vedem dacă au miez, că sunt crescute la umbră... „Un atom de magneziu, legat de patru atomi de azot” ... Stai, nu mai speria ciorile: îți amintești ce spunea unchiul
Anghel? Că, ani la rând, având pușcă de vânătoare, era

obligat să împuște ciori, era plan, douăzeci de perechi pe an, trebuia să te prezinți cu ghearele lor: oare ce făceau comuniștii cu ele? Ce naiba, nu

mai fugi atâta: tu, scăpărătoare de lumină, speriată de efectele
vârstelor trecute ale omenirii...

Romantic

In așteptarea ta, îmi cresc urechile alarmant. Ce romantic!
Mai vii o dată? Dacă mă mai concentrez un pic, aud susurul apelor subterane și văd, de la București până pe celălalt mal al zilei, unde îmi faci tu cu mâna, goală, fluturându-ți rochia, când și când... îmi e atât de dor de tine! Pe aici mă plictisesc, porumbelul alb trimis de tine acum două zile, cu bilețel, a vomat sânge. Ce ți-a venit să-l semnezi „Sfântul Duh”? Stau cu picioarele bine înfipte în pământ tot timpul, să nu mă ia vântul. Ce folos? In

așteptarea ta m-a prins iar noaptea, am ieșit până la urmă din propria-mi cochilie, am ocolit biserica prin spate, mi-am făcut cruce când am ajuns la gard — mi s-a părut că ai venit! Și am intrat în criză. în cimitir era lună plină...

Nu-1 doare capul

în fiecare zi, același necaz — nu știe încotro să o ia, ce să facă, n-are un plan sau o idee care să-l scoată din acest mister. în lipsă de altceva, citește. De jur împrejur, obscuritate, amorțeală. Și nimeni care să-l ajute... Nu mai aude nici ciripitul păsărilor, nici de vreo vărsare de sânge. Și obișnuitul n-a devenit neobișnuit, nu se poate resemna într-atât cu lenea, dar nici nu se răzvrătește, nu-i spune nimeni că așa e și că e normal să meditezi, să stai într-o poziție de espectativă, de plutire de la o vârstă, să-ți iei zborul — de ce nu? Chiar dacă nu ți-ai încheiat socotelile... Ține, separat, binele și răul în borcane, din care se servește cu linguriță.
Nu și-a luat nici o măsură de siguranță, lasă lucrurile să curgă de la sine — mai e timp. „în acest măreț delir românesc”. Ce rost mai are acum să nege? Se complace. Ar vrea să se bată pentru cel mai mic fleac, dar nu-1 mai interesează nimic, sincer. Cuiburile de lavă dinlăuntrul lui stau liniștite. I-ar plăcea să se regăsească bucuros în el însuși, dar nu vrea să provoace un cutremur. în ciuda simplității lui extreme și a caracterului inepuizabil al procesului cosmic de schimbare în care e implicat... Nu înțelege exact. „Fiecare lucru se petrece la timpul lui”.

Are iar o senzație de gol. Obscuritatea are mai mult un rol psihologic. Slăbește un kil într-o zi, într-altă zi pune kilul la loc, se miră că nu-1 doare capul. Altfel, n-are decât rezultate

contradictorii. In condiții normale de luminozitate se ridică de la pământ o jumătate de metru și cade, depinde de ceea ce gândește sau de ceea ce citește, degeaba e avertizat: „Vedeți ca nu cumva să fie cineva care să vă jefuiască prin filozofie și prin deșartă amăgire”... O mișcare foarte bizară, intr-adevăr, care nu poate fi atribuită unui fenomen natural cunoscut, își notează el — cu ziua, luna, anul, ora; si că a căzut în picioare, natural, a avut mari emoții, i s-a tăiat respirația.

In fiecare zi, același necaz...

Gust sărat

Acolo va fi cu adevărat plânsul și va fi scrâșnirea dinților, nu aici... Pe

plajă, la mare, doi prieteni întinși
pe rogojini, privind cerul albastru, fără nouri.
Unul din ei nu mai are nici un motiv să continue
— viața are gust sărat pentru mine, mă voi
întoarce de unde am plecat, se va deschide un
nou ciclu, m-am plictisit să mă risipesc atâta, e
rândul altora să iasă din anonimat, să iubească,
să se amăgească — „ziua aceea va veni ca un
laț”.
Să vină o dată, să scap de mine... Nu-ți fă iluzii,
ce altceva? Știi urmarea: te vei afunda în
întunericul de afară, fără margini și nu-ți vei
aminti, nu-ți vei mai regăsi locul în ordinea
generală a lucrurilor.

Pur și simplu

Mă privesc de sus, n-am cuvinte. Singur, urc muntele — nimic metafizic, nu întâlnesc nici la dus, nici la întoarcere pe nimeni pe traseu, mi se rupe inima, e atâta pace, intru până la glezne în stratul de frunze și mă gândesc la mine ca la ultimul om. Ar fi extraordinar dacă aș ajunge, din senin, într-un alt plan, alt context, altă conjunctură, chiar dacă n-aș scăpa nici acolo de griji. Mă opresc de câte ori aud un geamăt, inițial am
crezut că sunt urși alergându-se, dar nu e decât vântul, se freacă un copac de altul undeva deasupra capului, că la atât mă duce mintea. Bietul de mine: la Cabana Poiana Izvoarelor, pe 2 noiembrie, beau o cană mare de ceai dulce, un motan îmi cere de mâncare, n-am ce să-i dau, nici ce să-i cumpăr de aici. Mă latră câinele cabanierului, care taie lemne. Plec mai departe, pe creastă unde a fost granița, îmi îngheață mâinile, curentul rece mă sufocă, poate
nu merit nici această bucurie. îmi stă pe limbă să-mi exprim cu voce tare această stare de bine, de neînțeles, mă abțin însă: urlu numai pe dinlăuntru.
Mi-ar fi fost drag să nu fiu singur... Consemnez cu pixul, pe loc, oprit pe margine, pe o hârtie scoasă din buzunarul de la

spate al blugilor: ați încercat vreodată aceeași senzație ca mine, vreodată? Aceeași forță de atracție.

înainte de a mă prăbuși în prăpastie. Pur și simplu.

Slavă cerului

Privește câinele alb, șchiop, echilibrul lui în mers, are piciorul drept din față vătămat, sărăcuțul, câinele întoarce capul, i se uită în ochi, brusc îi apar în față colibe pe o plajă. Intră în peisaj, sunt colibe cu cenușa rece în vatră — câinele vagabond o latră. Își revine la realitate. Ii aruncă sandvișul din care mânca pe bancă, în parc. Are

ceva cu capul. Ce i se întâmplă?
Nimicuri, frivolități.
Câți nu visează ca ea, la mizeria de odinioară ca la un paradis. Mizeria de odinioară, „când totul a fost pierdut și singura salvare a rămas mișcarea”. A uitat să-și mai numere bătăile inimii, cu mâna pe ceas, între timp a alungat și câinele șchiop. Slavă

cerului. Acum, noaptea, nu mai este deșteptată de frigul cosmic.

Mai are de scris

Bani aruncați în vânt: peste noapte a plouat,
acum stă iar să plouă, șterg încă o zi din jurnalul
de concediu. Mă dor toate cărnurile. Aud
penitențele și gemetele unor scriitori de
altădată, scăpate din apa mării — e un lanț al
suspinelor. Cărnurile mele au cotropit întreaga
stațiune Olimp, de la Vila lui Ceaușescu până la
discoteca Paparazzi, sunt bun de răscolit. Dacă
aș muri acum, stațiunea asta ar muri de scârbă.
Si de milă.
>

îmi pune picături în urechi. A intrat în vâltoare.
E de o apatie tensionată:
e venin... Nu mai turna atât, îngeraș: e
anestezic, se scurge pe gât, intră în nisip. îmi
trag nasul, înghit, înghit, briza mă umflă, eu un
rău interior nepedepsit, îmi dau drumul în gol,
sunt bolnav copt, steagul negru de pe plajă,
arborat, îmi acoperă fața, de ce faci

asta? E întors acasă, abătut, „știi că n-ai voie să
intri în apă” — că mai are de scris...

De necuprins

Nu mă recunoști, ai alte priorități. A fost bine, îi spune ea — trece pe vârfuri prin dreptul ușii de dincolo: până am descoperit duna aia de nisip si ne-am dat de-a berbeleacul. Dacă mintea mi-ar putea pătrunde în profunzimea acestei lumi. Unde e armonia? Numai emoții de doi bani.
E de necuprins: o adevărată
stare mistică. N-ai cum să transformi răul în bine, nici să perseverezi în virtute. Dragostea mea nu-ți ajunge... Aici încheie mesajul. Dacă ar fi fost plin de vigoare și de inspirație, ar fi suflat în trâmbiță, să audă tot poporul. Oftează: și-a pierdut din substanță. „Pentru că așa se întâmplă”.
Sigur, într-o zi se va întâmpla ceea ce am prevăzut eu, va fi un lucru foarte urât, la repezeală, fără plăcere. Sunt zile triste, supărate... Ea îl mângâie, începe să lăcrimeze: de ce nu dai tu vina pe mine? Te sărut, mi-am încheiat cam toate socotelile. Nu mă mai judeca după sentimentele mele. „Nu pot să mă laud cu viața mea decât cu lucruri puține și mărunte”.
Vede numai partea întunecată a lucrurilor. Chiar dacă sunt lucruri care nu merită. Mă simt vinovat.
E iminentă o transformare. Scad pe zi ce trece...
Ai încercat să nu te gândești la nimic?

Dus la paroxism

îl vede de departe cum tunde oaia — trântit
la pământ, cu ochii oriunde, numai la oaie nu.
își dădea ochii peste cap. Dar, ce, bă, ți-e
greață de oaie?
Unde ți-e mintea? Apoi, lasă-mă în
morții mei... Ia! Se apropie la un metru. Ia și
bea o gură de palincă, îi întinde plosca, dar el
dă din cap, nu bei? Am crezut că ești o
arătare, dar văd că ești de-al nostru. Cum o
fost până
acum? Bine? Cu oaia în brațe... Mânca-le-ar
lupul de oi, că tare le mai place să stea la
tuns... Hai noroc!
Se adâncește la nesfârșit. Dar la ce tot
uiți? Ce-s alea? Alea, bre, bântuielile? Din
văzduh? Alea

plâng și gem de la morminte și până
în centrul satului — și te duc la paroxism, la
intensitatea voinței si a dorinței,
a sentimentelor, aspirațiilor, poftelor
si lăcomiilor...

N-are umor

A venit rândul morții. A tot ezitat, că e tânăr încă, de ce să se arunce de la etajul 9?
Mai bine să se interneze la spitalul 9. Ba, dacă n-ar locui la București, ci la New York, ar putea să se încerce de la etajul 99... Hai că n-are umor. Dimineață, după tabieturi, a uitat să se dea cu capul de pereți, a citit o rugăciune: e semn că i se apropie ziua, trebuie să se împace cu el întâi. Caută un loc în care să poată reveni. E supărat rău pe toți, s-a izolat la maximum, nu mai vrea nimic de la nimeni, așteaptă doar „un semn din abis", care nu mai vine... Mereu se trezește vorbind singur: „tu de lapte, tu de furcă, tu de sapă, tu de mătură" — toate femei, pe care le-a iubit în tinerețe, azi în vârstă! Dacă le întâlnește, le întreabă: „Nu mergem diseară să facem o groapă?"

Farmece

Sunt răscolit, nimic nu mai e cum a fost,
oxigenul, carbonul, hidrogenul, nitrogenul,
calciul, fosforul din mine și-au dat iar în petic,
mi-au legat mințile, mi le-au umflat: din cauza
unor scrisori misterioase de dragoste, fără leac
— stau cu banul
(aruncat după mort) sub limbă. Ai

luat-o rău la vale, îi spune vrăjitoarea, la noapte
să bei din buruiana asta, e bună
și de sperietură, lasă, că o să-ți treacă, mâine o
să dau cu lumânări aprinse, descântate, pe gârlă
după tine, dacă ai noroc, scăpi, dacă nu, te
vindec eu cu apă luată de la ochiul vacii, ți-a
făcut farmece aia, am s-o fac eu să vină cu limba
ridicată la tine...

Dă din cap tăgăduind, se tăvălește pe jos,
urlă de durere si de
furie
Emană o lumină mai
strălucitoare decât tot ce strălucește...
>

„Nu că e îndrăgostit, țață Lină, mai degrabă cred că nepotul ăsta al matale e posedat”. Are ceva care-i detonează substanțele chimice în creier.

Trăsături in mișcare

Iluzie a inelelor de creștere, trunchi tăiat pe când copacul împlinise vârsta ei și

ea dansase în jurul lui cu tobițe agățate la brâu, beată, la nunta singurului bărbat de care fusese îndrăgostită și care se însurase
cu alta: cu pană de struț în păr și sutien de scoici.

Iluzie a inelelor de creștere deasupra ligheanului uriaș plin cu apă de ploaie, a undelor provocate de prima lacrimă care îi cade: își privește, absentă, trăsăturile în mișcare ale feței, singuratică, vara, în ogradă la casa părintească. Prima lacrimă, apoi alta. E răvășită și azi. Prima

lacrimă, apoi alta și alta și noi puncte de vedere asupra structurii meridianelor planetei, incluse

în propriu-i corp. In prezența

dealurilor sufletești din depărtare,
împrejmuitoare.

Nimic tragic

Soare în ceață, maluri rupte la Costinești, 31 iulie, nudiști în vârstă, cărnuri atârnând, flasce, întorci capul, duhoare, alge, stărui asupra fleacurilor, scoici aruncate astă noapte de mare până departe pe plajă și încărcate, o parte, în stațiune, cu lopata în remorci. Mâhnire, fără motiv. Plictis. Ce miros! Sus sunt pești întinși pe funii, sărați, curățați de mațe, nimic tragic. Jos e o echipă de filmare cu o formație de muzică populară cățărată pe un buncăr luat de ape, în fundal cu vaporul acela eșuat, găurit tot de rugină, câtă lipsă de imaginație, cum o fi iarna pe aici?

Zădărnicie! Strig o dată. Strig de două ori.

Fac pluta pe spate, întârzii, nu știu să înot,

înghit iar o gură de apă, mi se întoarce stomacul, mi se înfundă nasul, tușesc, mă întind pe cearșaf, tremur, privesc sânii goi ai unei adolescente.
Amărăciuni. închid ochii: îmi revin în minte halourile rarefiate ce înconjoară galaxiile...
Câțiva copii, care se joacă la capul meu, mă umplu de nisip, sar în picioare. Mă resemnez, n-am o zi bună.

Amintire de la mare. Seara, la lumina lunii, lumină întinsă peste valuri, alături de soție, tandru, cuvinte goale. „Simțul distanței se destinde și se contractă". întârzii, până se sting, în fața focurilor de hârtii adunate de îngrijitori pe plajă și împrăștii funinginea, suflu până mă apucă durerea de cap, cred că e iar ceva legat de partea psihică, nisipul este greblat. Urmele noastre, clare, nu duc nicăieri, clipocitul mării îmi acoperă gândul, poate e o civilizație la sfârșit de drum. Plutesc, ne apropiem de tarabe, la bazarul dinspre sat e aprinsă o lanternă, sunt ierburi uscate și bucăți de rășină, lut de diverse culori, cutiuțe, borcănele și sticluțe sigilate cu smoală, aștept tăcut să fiu întrebat: de ce suferi, tataie și ia să ne spui ce te doare...

Mesaj negativ

l-aș strânge de gât! Vor să-i schimbe granițele?
„Prea plini de împlinire și putere”.
Scufundați într-un timp fără margini, într-un
ritm îndrăcit — în cursul căruia dansatorii
războinici de la răsărit improvizează treptat.
Rău înțeleși. Simte în fața lor o mișcare de
groază. Unde suntem? Am ajuns în rai, ce naiba.
Dar bine, omule, nu vezi că mergem înapoi? In
intimitate, în București: refugiați în propriile
întunecimi. Nu te gândești la cât am reușit să
progresăm?

Fluieră a pustiu. Caută să-și ghicească norocul.
Ceea ce este mai dureros, e că
e dezamăgit de lucrurile mari și nu mai știe
dacă-și mai e singur de folos. Dacă nu visează
chiar că mai e pe aici. Bolnav, trist. Cum să-și
dea în vileag întreaga splendoare? Așa,
neînsemnat cum e, ieșit la drumul mare, să-și
apere limitele, prin repetiția simbolică a unui
mesaj negativ primit: că „l-aș strânge de gât!”,
strigă — și dă peste cap paharul umplut.

Atenție, atenție

„Sunt un bărbat fierbinte, îmi ard ochii, îmi curge nasul, strănut de-mi sar
creierii, apelați la 8989...”. Glumește? întoarce pagina eclipsei
totale de soare. Brusc, orbește. Bâjbâie, țipă, ce mi se întâmplă, se
lovește cu capul de perete, după ce răstoarnă masa și face praf televizorul. Băi, bețivule! Urmează întoarcerea în
trupuri străvechi, pe aripile răcelii luate de pe plajă, de pe valurile mării,
la Neptun... Atenție, atenție la o capcană sentimentală. Vor fi schimbări
la vârf! în fața tronului ceresc de judecată — ajuns

până acolo: sufletul se trezește, se roagă, se întreabă, se ascultă singur, nu înțelege nimic...

Gropar

Resturi risipite, răni, rațe... Pe malul lacului, întins pe o pătură, să se simtă bine, la sfârșit de săptămână — dar el se simte rău, din ce în ce mai rău, stă cu un brici în mână. Ii e frică, dacă i se năzare să-și taie singur gâtul? Nu-i trebuie decât o secundă și harști!, briciul îl retează... E paralizat de frică, vede peste tot resturi din el risipite, răni, rațe care-1 ciugulesc. Rațe? E salvat, surâde, le-ar trebui un lac de sânge să se bălăcească, iar el nu are decât o picătură... I s-a

spus că suferă de tulburări de personalitate, că în el mai e cineva, care-1
influențează în rău. E chiar influențat să dobândească amintiri false, ale altuia, străin, din el, amintiri care nu au existat niciodată... E atât de simplu să o termini
și el nu se îndură. A venit anume până aici, la una dintre intrările subpământene — și are chef să se distreze. Eu sunt groparul satului, se prezintă unei domnișoare sosite cu familia de la oraș la iarbă verde.
)

CUPRINS

RAR SUS I 7
Nici un sunet fundamental / 9
Impuls imoral /Îl
Ceea ce este / 12
Printre stele / 14
Motiv de întristare / 15

Rar sus/16
Deșănțat / 18
La sfârșitul istoriei / 19
Autodenunț / 20
Semne bune, nu rele / 21
în lanul cu spori / 22
A regresat lent (Jurnal) / 23
Sminteli / 25
Compoziția toxică (Jurnal) / 26
Crinul alb / 28
în această viață / 30
Resorbit / 31
N-a ajuns unde trebuie (Jurnal) / 32
Nu-1 așteaptă nimeni / 34
Abia coborât pe pământ / 35
Mari viziuni / 36

ÎMPOTRIVIRILE / 37
Târâi funia scrisului / 39
O mare însuflețire / 40
Hai, gata / 42
împotrivirile / 43
Numai suferința / 44
Lovește-mă cu un par în cap / 45
Vorbesc prostii / 46
îmi pare nespus de rău / 47
Copilașii / 48
„Profil spiritual” / 49
în numele unei cauze / 50
Nu e mai mult decât e / 52
Neliniște / 53
Abia pâlpâie / 55
Âștia-s Niște / 57
Un popor/58
în noapte / 59
Ascultând ecoul / 60
Lasă, te spânzuri mâine / 61
Că s-a ales praful / 62
O forță adversă / 63

DE NECUPRINS / 65
Am plecat de nebun / 67
Neputința / 68
Singurătatea / 69

Prăbușire înlăuntru / 70
îți poți aminti? / 71
Efecte / 72
Romantic / 73
Nu-1 doare capul / 74
Gust sărat / 76
Pur și simplu / 77
Slavă cerului / 79
Mai are de scris / 80
De necuprins / 81
Dus la paroxism / 82
N-are umor / 83
Farmece / 84
Trăsături în mișcare / 85
Nimic tragic / 86
Mesaj negativ / 88
Atenție, atenție / 89
Gropar / 90

Copertă: Mircia Dumitrescu
Tehnoredactare: Emilia Petre

Bun de tipar: septembrie, 2017. Apărut: 2017
Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph București
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România